

[Svend Erik Hovmand]

digt, at ingen af disse adjektiver efter min allerbedste opfattelse med rette vil kunne hæftes på notatet af 7. april. Jeg bliver også nødt til at sige, at jeg håber, sundhedsstyrelsens arbejde i fremtiden i højere grad vil have karakteren af en objektiv fremstilling end det, vi her blev præsenteret for.

Jeg beklager, hvis vi skulle ændre indstilling til sundhedsstyrelsen og til de synspunkter, der kommer fra denne styrelse, først og fremmest af hensyn til vores fælles sundhedsvæsens fremtidige udvikling, men også og især af hensyn til sundhedsstyrelsen selv, dens medarbejdere og ledelse og ikke mindst dens omdømme.

Jeg skal med disse bemærkninger endnu en gang opfordre alle i dette ting til at stemme ja til beslutningsforslaget om bevarelse af Sankt Lukas Stiftelsens og Diakonissestiftelsens hospitaler med deres nuværende struktur. Jeg er nemlig overbevist om, at både ministeren og sygehuskommunerne, når det kommer til stykket, selvfølgelig vil respektere en klar tilkendegivelse fra dette hus, og at de praktiske problemer med at realisere en hospitalsplan, hvori de to hospitaler bevares, selvsagt lader sig løse, når den nødvendige vilje er til stede blandt alle implicerede parter.

Det glæder mig at kunne konstatere efter de udtalelser, som er kommet både fra socialdemokratiets og det radikale venstres ordfører her i dag, at der i de to partier er den samme vilje, som vi andre har givet udtryk for.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne indledningsvis sige til hr. Svend Erik Hovmand, at det, der sker med vedtagelsen af beslutningsforslaget, er ikke, at man forhindrer regeringen i at nedlægge de to hospitaler. Det gør regeringen ikke, uanset hvad folketingets beslutter. Regeringen nedlægger ikke eller accepterer ikke, at de to hospitaler bliver nedlagt. Så enkelt er det, og derfor er beslutningsforslaget, hvis det er det, der er hensigten, ganske unødvendigt og har været det hele tiden. Den hensigt med beslutningsforslaget kan man godt se væk fra, for den hensigt er nået på forhånd.

Jeg har sagt fra folketingets talerstol, at jeg vil sikre, at grovskitsen overholdes, og det har jeg fortsat til hensigt. Men jeg er også af

den opfattelse, som jeg har sagt det ved tidligere lejligheder og i og for sig også i dag, at den procedure, der er for en korrekt og fornuftig – og jeg er lige ved at sige anstændig – behandling af en sag af denne art, den procedure, som folketinget selv har anordnet, bør folketinget også følge i en sag af denne art. Det mener jeg ikke folketinget gør. Det var det, jeg sagde til hr. Thorndahl på et tidligere tidspunkt. Jeg mener ikke, at folketinget tilnærmelsesvis følger de planlægningsregler og skaffer sig det beslutningsgrundlag, som folketinget skal have.

Hvis beslutningsforslaget gik ud på, at ministeren tilpligtedes at sikre, at grovskitsen overholdes, så havde jeg sagt: det stemmer jeg gerne for. Men sådan siger beslutningsforslaget jo ikke. Jeg vil gerne sige til hr. Hagen Hagensen, at når han siger, at det, man vil, er at fastholde grovskitsen, og at jeg blot skal fastholde hospitalerne som funktionsdygtige sygehuse, så er det altså ikke helt i overensstemmelse med teksten i beslutningsforslaget. Der står: »med de bestående specialer« – det gør en forskel.

Så er vi nemlig inde i den diskussion, som har bølget på et tidligere tidspunkt, og som gav mig anledning til at gøre et par korte bemærkninger, nemlig om ministeren har ret til at anlægge det, som hr. Thorndahl tidligere kaldte et politisk, subjektivt skøn. Hvis de forudsætninger, som lovgivningen stiller op for planlægningen, er opfyldt af dem, der udfører planlægningen, og hvis ministerens rådgivere, sundhedsstyrelsen og det sygehusråd, der skal spørges, anbefaler et sådant forslag, står det så ministeren frit for at anlægge et politisk, subjektivt skøn og sige: jeg ønsker det ikke? Det tvivler jeg på, og jeg er i hvert fald meget overbevist om, at hvis ministeren i en sag, hvor et flertal i folketinget ikke var enig med ham, anlagde et sådant politisk, subjektivt skøn og afgjorde sagen, så skulle ministeren nok få at høre, at han havde overtrådt sine beføjelser. Det er en interessant diskussion, om en minister kan overtræde sine beføjelser, hvis et flertal i folketinget har sagt: det kan du godt, og om en minister kan lægge et pres på planlægningskommuner og andre myndigheder, som har med en sag som denne at gøre, i tillid til, at der er rygdækning i folketinget for det.

Der er mange interessante aspekter i denne sag, og jeg er ked af, at den principielle